

белъ миндеръ, съ дълкъ чубукъ въ рждѣ; той надуто пушеше и пускаше къмба, къмба дымъ и ся надигаше, като че и той заедно съ тѣхъ ся възнася....

—Що е сынко, запита владыка-та Турскы, като изглѣда Петра отъ връхъ до петѣ.

Петръ испърво му разказа чий е сынъ и отдѣ пжтува; послѣ едно по едно сичкы-тѣ злощастія и упостошене на село-то имъ; бащина и майчина му смъртъ и дѣто Татари-тѣ откраднахъ згоденицъ-тж му Станкж.

—Една само тжзъ утѣха ми остана, Владыко свѣтый, произнесе Петръ, като ся просълзи и поколеници предъ него,—за това сега като нашъ баща, молъж ви ся, молъж тя още въ името на старо-то бащино ми пріятелство—помогни ми какъ да е.

Владыка-та мълчѣше. Той изслуша хладнокрѣвно сичкы-тѣ теглила на стары-тѣ си познаницы; въ неговж-тж лукавж главж ся сега въртихж мысли, кои му предсказвахж, че слѣдъ таково едно упостошене на епархіѣж-тж му, той нѣма никаква надѣжда отъ тѣхъ, при това и ако бы му помогналь, нищичко не щеше да добые.

Злобна усмихвка ся показва, по фанаріотско-то негово лице и затри сичкж надѣждж, що имаше бѣднѣй момакъ отъ него.

—Е, сега какво ти е зоръ-тъ, попыта го той май сьрдито.